

og fryser i Dødens Skygge . . . Jeg spørger dig: dersom du vidste dig i Besiddelse af et saadant Lægemiddel, og dersom man saa — i Stedet for at modtage Hjælpen — overlegent afviste den, maaske med en Bemærkning om, at man ikke havde den behov. Hvad vilde du sige til det?»

»Jeg vilde sige, at man gjorde vel i ikke at tro paa Mirakelkure.«

Præsten saae et Nu paa ham med et næsten ondt Glimt i Øjnene. Saa vendte han sig tavs om og gik ud.

I Forstuen viste Børnene sig igen, de to yngste i deres Natdragter. Præsten strøg dem medlidende over Kinden, og dette Syn stemte ikke Doktorens Sind mildere.

Efter at han var kommen tilbage til sin Stue, stod han længe midt paa Gulvet henfalden i Tanker. »Farvel, Johannes! Nu har du hævnnet dig!« sagde han højt. Og han tænkte paa sin Brors afdøde Kæreste, hans egen Kusine, og paa den mørke Hemmelighed i Broderens Liv, som denne ikke selv kendte.

At den unge Piges Død ikke skyldtes noget Ulykkestilfælde men — som Jytte Abildgaard med sit visionære Klarsyn saa hurtigt havde anet — var et Selvmord, det var Doktor Gaardbo nu det eneste Menneske i Verden, der vidste. Han var hin Dag bleven kaldt til Kolding ved et Iltelegram og havde